

De brief

Lui liggen ze op hun rug in het gras en staren ze naar de voorbijdrijvende wolkjes.

‘Hoe vinden jullie ons nieuwe schoolplein?’ vraagt Jasper.

‘Echt super!’ vindt Lukas. ‘Vooral de doeltjes zijn gaaf. Fijn elke pauze voetballen.’

‘Ik vind de zwaairekken het leukst,’ zegt Linda.

Jasper knikt. ‘Ons plein is echt tien keer leuker dan verleden jaar.’

Lukas gaat overeind zitten en kijkt over het speelveld. Hij zucht. ‘Jammer dat ze op dit veldje geen doeltjes hebben.’

Aan de andere kant van het veldje laat een vrouw haar hond uit. Linda snuift en trekt een vies gezicht. ‘En nog jammerder vind ik dat mensen hier hun hond laten poepen. Gisteren nog zat m’n hele schoen eronder. Hondenpoep... dat is echt het goorste wat er bestaat.’

‘Kunnen we zelf geen doeltjes maken?’ vraagt Lukas zich af.

Jasper kijkt hem peinzend aan. ‘Hoe dan? Timmeren van hout?’

‘Ja. Of van ijzeren pijpen.’

Jasper schudt zijn hoofd. ‘Veel te moeilijk. IJzer moet je aan elkaar lassen, daar heb je een lasapparaat voor nodig. En getimmerde doeltjes worden zo gesloopt.’

De vrouw met het hondje loopt vlak langs hen. Linda stoot de jongens aan. ‘Kijk, die mevrouw is tenminste netjes!’ fluistert ze. In haar ene hand heeft de vrouw een schepje en een plastic zakje.

‘Goed zo mevrouw!’ roept Jasper. ‘U zorgt er tenminste voor dat wij hier gewoon kunnen spelen.’

De vrouw kijkt hen verbaasd aan. Jasper wijst naar het schepje. ‘Ik bedoel, dat u uw hond niet op het veld laat poepen.’

De vrouw lacht. ‘Ja, ik ruim Nero’s uitwerpselen altijd op. Maar ik begrijp van jullie dat lang niet alle hondenbezitters dat doen?’

De vrouw kijkt het veldje over. ‘Het is ook wel een mooie uitlaatplek. Ze kunnen hier heerlijk rondrennen.’

‘Nee, het is ons speelveld!’ roept Lukas uit. ‘Het is het enige veldje dat we hebben.’

‘Tja... in onze stad is inderdaad niet zoveel groen te vinden. Eigenlijk zouden er bordjes moeten komen waarop staat dat het verboden is om je hond hier uit te laten.’

‘Dat is een goed idee, mevrouw. Weet u waar we die bordjes kunnen kopen?’

De vrouw schudt haar hoofd. ‘Die moet je niet zelf kopen, daar moet de gemeente voor zorgen.’ Ze denkt even na. Haar hondje trekt aan de riem. Hij wil verder.

‘Het beste is om een brief naar de wethouder te sturen,’ zegt ze dan.

‘De wethouder? Wat is dat?’ vraagt Jasper.

‘Elke stad heeft een burgemeester. Hij is de baas van de stad. Maar hij kan al het werk niet alleen doen. Daarom wordt hij geholpen door zijn wethouders. Elke wethouder heeft een aantal taken. Zo is er ook een wethouder die zorgt voor de wegen, de straten en het groen. Die moeten jullie een brief sturen.’

Linda kijkt de jongens enthousiast aan. ‘Ik krijg opeens een superidee! We vragen dan gelijk om voetbaldoeltjes en rekstokken op ons veldje! Dank u wel voor de tip, mevrouw!’

Ze rennen naar huis. Op de computer typen ze een mooie brief. Jaspers moeder helpt hen. Ze zoekt de naam van de wethouder op, en het adres van het gemeentehuis. Linda schrijft het adres op de envelop. Lukas plakt de postzegel erop. Met z’n drieën rennen ze even later naar de brievenbus. Met een plof valt de brief in de bus. ‘Zo, en nu maar afwachten,’ zegt Jasper.

Een paar weken later gaat de telefoon. Moeder neemt op. Ze luistert even. Dan legt ze haar hand op de hoorn en zegt: 'Linda, voor jou. Wethouder Verstappen.'

Met trillende handen neemt ze de hoorn over. 'Hallo, met Linda.'

'Dag Linda. Met wethouder Verstappen. Ik heb van jou en je vrienden een brief gekregen. Ik vind dat jullie een goed plan hebben bedacht. Daarom heb ik opdracht gegeven om het in orde te maken. Volgende week worden de bordjes geplaatst. De doeltjes en de zwaastokken zijn besteld. Voor het einde van de maand is alles in orde.'

'O echt! Wat prachtig, meneer! Dank u wel!'

Als de wethouder heeft opgehangen, belt ze gelijk Lukas en Jasper om hen het goede nieuws te vertellen.

Eeuwoud Koolmees